

[Matka mielikuvitukseen](#)

23.04.2008 - 21:23

Juolahti mieleen kirjoittaa blogimerkintä *Matka mielikuvitukseen* –kirjasta, jossa 20 lasten ja nuortenkirjailijaa kertoo omakohtaisia kokemuksiaan kirjailijuudesta. Tekstit käsittelevät mm. kirjoittamista, kirjailijoiden omia taustoja (kuinka heistä tuli kirjailijoita), lasten ja nuorten kirjallisuutta yleensä sekä lasten ja nuorten kirjallisuuteen liittyviä arvottavia näkökulmia (mm. kuinka lasten ja nuorten kirjallisuuden asema on muuttunut tai kehittynyt vuosikymmenien aikana).

Matka mielikuvitukseen - Lasten ja nuortenkirjailijat kertovat teostensa taustoista

Toim. Päivi Heikkilä-Halttunen

Tammi 2004

Kannen ja ulkoasun suunnittelu Aino Ahtiainen

(Kuva on peräisin Tammen kuva-arkistosta)

Ei minulla mitään erityisen henkevää sanottavaa kirjasta ole, tarkoittaen lähinnä sitä että en ole lukenut sen sisältämiä artikkeleita suurennuslasin kanssa, vaan lähinnä laiskasti selaillen, enkä myöskään ole tehnyt suurellisia johtopäätöksiä lasten ja nuortenkirjallisuuden tilasta/asemasta tekstien perusteella. Kunhan nyt halusin nostaa teoksen esille, koska se vaikuttaa kiinnostavalta, ja tuntuu myös kulttuurihistoriaa ajatellen arvokkaalta. Suomessa kuitenkin ON paljon lasten ja nuortenkirjailijoita, jotka kaikki tekevät arvokasta työtä.

Teoksen kiinnostavuutta lisäsi se, että artikkelin kirjoittajia on suhteellisen runsas määrä. Lisäksi omalla kohdallani heräsin huomaamaan sivistymättömyyteni – joukossa on aika monta kirjailijaa joiden tekstejä en ole koskaan lukenut. Johtuen lähinnä siitä, että olen aina ollut sciifiin ja fantasiaan päin kallellaan. Maailmassa on niin paljon luettavaa, että jotkut asiat jäävät väistämättä paitsioon.

Muutamit kohdat tekstissä pistivät silmään. **Hannu Mäkelän** teksti lähinnä sen vuoksi, että en ole koskaan kunnolla miettinyt onko lapsille ja nuorille kirjoittaminen erilaista kuin aikuisille kirjoittaminen (eipä ole tarvinnut miettiä, koska en kirjoita proosaa).

Hannu Mäkelä kirjoittaa lapsille ja nuorille kirjoittamisesta näin:

Niin kuin aikuisissa on lapsissakin monentasoista oivaltajaa ja ihmettelijää. Pelkän selkotekstin tarjoaminen tylsistyttää kirjallisuudenlajia ja mitätöntää sen henkeä, aivan kuten on vaarassa käydä aikuisillekin tehdyssä kirjallisuudessa. Helppo lukea, helppo myydä – helppo unohtaa? Voisi lähteä siitä, että erilaisia ja eritasoisia vastaanottajia on lastenkin keskuudessa vähintään yhtä paljon kuin aikuisten joukossa. Valpas lapsi tajuaa usein ihmeellisiä asioita ja joskus tuoreemmin kuin kielellisesti "valmiiksi" koulutettu aikuinen. Tämä pätee varsinkin lapsiin, joita instituutioiden ja toveripiirin yhtenäistävä vaikutus ei vielä ole aivan latistanut formuun.

Sadun muoto on yhä mainio ja kiehtova. Mielikuvituksen mahti on suunnaton. Maailmat aukenevat, niitä voi luoda ehtimiseen, yhä uusia ja uusia. Myös pieni pelko kuuluu asiaan, sillä onhan maailmamme täynnä todella pelottavia ja ikäviä asioita. Pieni pelko taas herättää, saa varuilleen, kunnes sitä seuraa pelon ja jännityksen taittaminen ja laukeaminen. Ja mikä suuri ilo se hetki on, lapsi säteilee, hän on voittanut yhden esteen tiellään eteenpäin kohti aikuisten käsittämätöntä elämää. Juuri näin hän vähä vähältä ottaa sitä haltuun. (Matka mielikuvitukseen 147)

Jukka Parkkinen kirjoittaa kirjailijan työstä mm. näin:

Suunnittelun kaunokirjalliset tekstini aika ylimalkaisesti etukäteen, sillä haluan olla oman tekstini ensimmäinen lukija – yllättyä, ilahtua, huvittua ja jännittyä tekstin kulusta. Tuntuu siltä, että hyvin tarkka suunnitelma tekee kirjoittamisen ikäväksi. Totta kai suunnittelun juonta, henkilöitä ja miljöötä, mutta ainoastaan pääpiirteittäin. Teksti muuttaa edetessään kokonaisuutta, joten tarkat suunnitelmat ainakin omalla kohdallani ovat turhia. En erityisesti yritä saada tekstiini tasoja, vaan jotenkin ne tulevat itsestään, ehkäpä sisäisen lukijani vaatimuksesta. [...] Kirjailijan työ on oikeastaan enemmän elämänmuoto kuin työtä. Itsensä läpi maailmaa siivilöivä kirjoittaja joutuu olemaan oma instrumenttinsa, elämään monta elämää, keksimään elämälle juonta, jota siinä ei oikeasti ole. Mutta ehkäpä onkin. Jokainen on jollakin tavalla sepittänyt oman olemisensa, ainakin itselleen, sisäiselle lukijalle. (Matka mielikuvitukseen 246-247)